

Keresztút

Szonettkoszorú

1. stáció: Jézust halálra ítélik

Vér után könny, s a könny után vér marad,
arcon vert csodákból kovácsolt jogar.
Védtelen vagyok és épp oly áldozat,
mint virágporzásba pusztuló rovar.

Farkasok között bárány küld halálba,
gyilkosok szeméről oldva el a kint,
mert jól tudja, míg ítélni is gyáva,
önmaga rabja, ki szolga odakint.

Könyörtelen a száj, hú ármányt lehel.
A tépett rongyokon átvérző kebel
érzi, bűnötök egyre mélyebbre rág.

Nincs olyan víz, mely lemosná e tettet,
de az én végzetem kezdet tinektek:
sebeim hevén szárítkozó világ.

2. stáció: Jézus vállára veszi a keresztet

Sebeim hevén szárítkozó világ,
lásd, töviskoszorú könnyezi velem
a megsápadt földbe taposott imát,
kifordult vállamon ring vesztőhelyem!

A kétség lándzsáit igazzá teszi
korbácsolt testben, a tűnő értelem.
Ami emberből az embert elveszi,
s hogy kihordott anyám, most kell értenem,

mikor rettegést habzik fel a lélek.
És én, aki már semmitől sem félek,
szelíd szívemben, mint eltévedt vadat,

útbaigazítom szörnyű halálom.
Téves valóság odván leng az álom,
akár e csontról lefordult húscafát.

3. stáció: Jézus elesik a kereszttel

Akár e csontról lefordult húscafat,
a testből kiválni készül az erő.
Sötét fűrtökben hervad a pillanat.
A jéghideg láb, mint hajsza-repedt kő

a nyári zivatar cseppjein nyílván,
reszketését sző a néma út porán.
A kimondhatatlan sosincs megírva,
sem most, sem érdemelt végzetünk után.

Akár a fakó éj, mikor bódultan
hempereg a fel-felcsillanó hóban,
szívverésében fogódzó némaság

terül görnyedten el mellkasom alatt.
Hogy is vétkezhet ilyet a mozdulat,
míg földre hull, mélyen anyaölbe vág!

4. stáció: Jézus szent Anyjával találkozik

Míg földre hull, mélyen anyaölbe vág,
hát nézd, ha jární tanítottad fiad!
Nincs ösvény mely visszavezetne hozzád,
szomorú, nagy szemed hiába sirat!

A foszló rémületben mégis egyek
vagyunk, két meghurcolt, gyönyörű árva.
Hagy maradjak benned örökös gyerek,
ki megtanít, hogy semmi nincs hiába.

Beteljesülni kész, ami reám vár,
mélyül, mint viharvert tóban a hínár,
és éppoly kérlelhetetlen, mint a hit

a bámészkodók arcán, itt köröttem.
Nézzétek az asszonyt, belé sem retten,
mi bennetek tompul, engem széthasít!

5. stáció: Cirenei Simon segíti Jézusnak a keresztet vinni

Mi bennetek tompul, engem széthasít,
a kívül-belül ágadó feszület.
A megtelt semmi tátozó ajkait
látom, lángot liheg, hömpölygő tüzet.

S e kényszerképzettel teli öntudat,

mint mázsás szálka üt át a szívemen.
S te, aki válladra vetted sorsomat,
helyettem viszed, és mégis ellenem.

A vergődésünkben tisztult akarat
öltözteti fel a hideg szavakat.
S a kimeríthetetlen tündöklésben

majd égünk egymás mellett, mint a fáklyák,
melynek fényeinek legtisztábban látják:
feloldott vétek az én verejtékem.

6. stáció: Veronika megtörli kendőjével Jézus arcát

Feloldott vétek az én verejtékem,
ráncokba kövült, eleven valóság.
Békés irgalom, te légy menedékem,
lepj el némán, mint gödröket a tócsák!

A halandók között embert keresve,
csak a halhatatlan lelhet meg tisztát.
Istene szomját oltja, ki elesve,
vízzel kínálja az embernek fiát.

Pedig nyomorral bélelt a szájalom,
és tiltakozó, akár a fájdalom,
mely most felporlik egész az egekig,

s féhéren toccsan az angyalok ölén.
De az alázat fehér-hantú kövén
bennem áll lábra, ki vélem elesik.

7. stáció: Jézus másodszor esik el a kereszttel

Bennem áll lábra, ki vélem elesik,
s azok a zárt szemek fonják kötelelem,
melyek, hogy elhagyom magam, meglesik,
puszta árnyékom magamhoz ölelem.

A csorduló vért szégyenkező kövek
tagjaimba marják maradék hitem.
Reccsenő, csontra tekeredett erek
hörgő rimánkodását szelídítem

a félő mindenség morajló keblén.
S hiába végzem így, újra megtenném,
értetek adatott meg földi létem!

S ha kioldanám az oltalom görcsét,
a fából faragott kín szörnyű törzsét,
vajon ti is elcipelnétek értem?

8. stáció: Jézus beszél a síró asszonyokhoz

Vajon ti is elcipelnétek értem,
mit erős karotok vállamra emel?
Lányok és asszonyok sírását mérten,
éreztek-e amivé táplált a mell?

Mert törött arcomról ég fel mosolyuk,
s amikor eljő nekik az én napom,
megváltásban sugárzó fénykoszorúk
lengnek fejük felett, s majd megmosdatom

bennük értem könnyező szemeiket.
És együtt leszünk az isteneitek,
mely minden szenvedéstől megszabadít.

Miként az örökkévalóság, lobban
a világosság a világosságban,
míg kimondom: kínom szeretni tanít!

9. stáció: Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Míg kimondom: kínom szeretni tanít,
harmadszor hajít földre a mozdulat.
A káprázat csattanó korbácsait
lassan magába fogadja a tudat.

Csak az eleven test törvénye remeg
riadtan a torz gyalázat öklein.
S a teremtés, mint árván hagyott gyerek
az anyját, temeti tűnődéseim.

Kő a porban, mint ember az Istenben,
száműzött vágyaknak gerince reccsen,
hömpölygő szürkület szilánkja vakít.

Magát tagadja, ki elúzi fiát!
Hervadó szirmokban fakul a világ,
vérét ejti el, ki engem eltaszít!

10. stáció: Jézust megfosztják ruháitól

Vérét ejti el, ki engem eltaszít,
de lesz oly perc, hogy hasadó szívével
álcázná tulajdon árulásait.
S lám, a rendíthetetlen téboly éber

karmokkal marja sebfoltos gondjaim.
Akár vérszagú dögöt a hiénák,
szörnyű tenyerek tépik le rongyaim.
S a meztelenségben felszakadt vénák

festik vörösre a földet, a Napot,
s nincs jog, mely szaván fogná a holnapot,
melyben csak elcsókolt áldozat leszek.

S kiket egy világ sikoltása köszönt,
ha önmaga ellen fordul majd a csönd,
némábbak lesztek, mint ezek a szegek!

11. stáció: Jézust keresztre szegezik

Némábbak lesztek, mint ezek a szegek
a testvért kutató tenyér porcain,
melyek koppanásán hasadó egek
könnyekkel simítják kinyílt ráncaim.

Annyi kín gyűlik az átfúrt lábakon,
amit egyedül nem bírhat az ember.
Utolsó iram küzdelmén ráng a comb,
széthúzott izmok békülnek e kegyyel.

Miért is hagytál magamra, Istenem!
Két lator gyötrelmén újra szenvedem,
ahogy a kétség ezer ikrája döng,

feszíti ketté szoruló mellemet.
Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.
Megváltó halálnál semmi sem különb.

12. stáció: Jézus meghal a kereszten

Megváltó halálánál semmi sem különb.
A végső lélegzet megadja magát,
csak néhány halkuló szívverés dühöng,
míg felölti a csend selyemanyagát.

Szemem sarkában arcra bukott anyám
homályló alakja gyűri a teret.
Őszinte arcán ver fodrot a magány,
amitől úgy félt, most beteljesedett.

Amíg elenged e ronccsa gyötört test,
a megbékélt rettegés új ölet fest,
hol Atyám örökös oltalma köszönt.

Ami létezni képes, múlni is tud.
Egyszer csak kitaszít, és máskor meg úgy
hív, mint az anyaméhben vajúdó csönd.

13. stáció: Jézus testét leveszik a keresztről, s Anyja ölébe fektetik

Hív, mint az anyaméhben vajúdó csönd,
az eleven bölcső, a reszkető kar.
Láthatod, tátozó sebre hűlt közönyt
virít az óra, s mint fűvön az avar,

test a testen, a tündöklő végtelen
most vérben tipródik, mégis élni hajt.
Halálom mindenkor érdemes legyen,
sóhajod örök melegén újrahajt

megfáradt szívem gyönyörű virága,
érettük, akikért semmi sem drága.
S érted, kitől Atyámhoz kéredzkedek,

mindörökké megáldott legyen néked,
Édesanyám, a szeplőtelen méhed,
mely érlelte e szót: bevégeztetett!

14. stáció: Jézust sírba teszik

Mely érlelte e szót: bevégeztetett,
görnyedve tanulja érteni a kint,
s virágtalan, tonnás sziklasír felett,
értő mosollyal jajdul fel odakint.

Elvérzett sebeken alvad az alkony,
mint a gyász, mikor arcokon nehezül.
Ki szülne meg fiút, hogy azért haljon,
ne vesszünk bűnünkben egész egyedül?

Harangkötél görcsén fuldoklik a rend,
elhantolt testhez kötve a végtelent.
A templomok márványoltára hasad,

a derengő menny rejtelve leng puhán,
békés borzongást suttog a délután:
vér után könny, s a könny után vér marad!

Mesterszonett

Vér után könny, s a könny után vér marad:
sebeim hevén szárítkozó világ.
Akár e csontról lefordult húscafat,
míg földre hull, mélyen anyaölbé vág:

mi bennetek tompul, engem széthasít.
Feloldott vétek az én verejtékem,
bennem áll lábra, ki vélem elesik.
Vajon ti is elcipelnétek értem,

míg kimondom: kínom szeretni tanít,
vérét ejti el, ki engem eltaszít!?
Némábbak lesztek, mint ezek a szegek.

Megváltó halálánál semmi sem különb,
hív, mint az anyaméhben vajúdó csönd,
mely érlelte e szót: bevégeztetett!